

A ANDĚLÉ PŮJDOU KAŽDÝ DEN VEDLE TEBE

Jsi to nejcennější, co máš...

Napsala: HANGELY ANN

A ANDĚLÉ PŮJDOU KAŽDÝ DEN VEDLE TEBE

Hangely Ann

Copyright © 2015 Hangely Ann

<http://hangely.blog.cz/>

Ilustrace © Simonetta Šmídová, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-82-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-83-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-84-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

VĚNOVÁNÍ

Všem mým andělům nebeským

*Andělu strážnému a jeho kamarádům, kteří mě celý
můj život nesou na rukou a nikdy neopustili*

Všem mým andělům pozemským

Paní doktorce Vášové, za její andělo-péči

*Mému manželovi Petrovi, za jeho lásku a svatou
trpělivost, když někdy nebylo uvařeno, protože jsem
psala knihu.*

*Mým dcerkám Klárce a Terezce, za jejich lásku k
„bláznivé“ mamce*

Mé celé rodině

*Mým, krásným přátelům, které na prstech rukou a
nohou nespočítám*

Ivušce a Haničce za podporu při vydání knihy

PŘEDMLUVA

Sama za sebe musím poctivě říci, že předmluvy v žádné knize nikdy nečtu ve chvíli, kdy knihu začínám číst. Občas je nečtu ani po přečtení dotyčné knihy, ale sem tam se mi stane, že ve chvíli, kdy knihu mám přečtenou, otevřu zpětně první listy a předmluvu si s velkou chutí a zájmem přečtu.

Tato kniha je pravdivým a skutečným příběhem jednoho života. Na tom by nebylo až tak nic zvláštního. Všichni si žijeme své životy od dětství až do dospělosti. Jsme ovlivňováni od dětství vším, co nás obklopuje, a někdy jsme svým okolím spíše masírováni a přeměňováni do obrazu, který se ale v žádném případě neshoduje se skutečným obrazem, který máme vyrytý do své vnitřní duše.

Takže nejdůležitější věcí se potom stává, zda máme nebo nemáme to štěstí a sami, nebo s pomocí jakýchkoliv vnějších doteků se nám otevrou oči a my konečně začneme chápat a radostně se dotýkat svého skutečného, vnitřního člověka.

Tento dotek již nikdy potom nezůstane bez odezvy a bez následků. Naopak, navždy nám změní náš život. Otevrou se veškeré dveře, které byly

našim vnitřním zrakům až do dneška neviditelné a uzavřené. Svoji minulost začneme chápat v souvislostech, a přítomnost a budoucnost nás naplňuje neskonalým štěstím a radostí.

A jak se to všechno vůbec může stát? Úplně jednoduše, potkáte anděly.

Ani já nejsem na tomto světě výjimkou. Žila jsem, nebo spíše protrápila se velkou část svého života. Samozřejmě navenek vše vypadalo a vypadá velmi uspořádaně, velmi schopně, velmi úspěšně. Ale to už mají tak situace a věci ve zvyku, vypadat uspořádaně a jakoby mimochodem. Skutečnost a pravá realita je častokrát úplně jiná.

Nejdřív jsem nevycházela dlouhé roky z údivu nad tím, že mám pocit, že jsem se narodila jaksi nedopatřením, jenom k tomu, abych sloužila ostatním jako objekt smíchu a živá ukázka všelidské neschopnosti. Poté následovaly roky bolestného poznávání, že si mě jen tak někdo asi nikdy nevšimne, a možná by bylo nejlepší, kdybych vstoupila do nějakého hodně vzdáleného kláštera. Vždyť na světě jsou všichni dokonalejší, krásnější, schopnější. Lépe studují, mají plno známých, lehce získávají místo v práci, v partách a kolektivech jsou oblíbení. Ale pozor. Nikomu jsem nezáviděla v pravém slova smyslu, jen jsem se vedle této

veleúspěšné většiny propadala stále hlouběji a hlouběji.

Došlo to tak daleko, že jsem lidem ze své nejbližší rodiny a později svým kolegům a kolegyním dovolila, aby mi určovali a směřovali mé dny a v podstatě za mě rozhodovali.

Změna, nebo určitý pocit, že věci nejsou úplně v pořádku a já jsem někdo jiný, sice přicházely postupně, ale hledaly stále neodbytněji svoje místo v mém povědomí.

Takto utrápená, usouzená a možná i sama sebou zavržená, jsem se vdala, vychovala dvě krásné holky, s manželem vedu již 15 let naši rodinnou firmu. Při tom všem jsem vystudovala několik vysokých škol, naučila se pár cizích jazyků, živila se jako učitelka hudby a angličtiny.

Ve svém nitru jsem ale cítila s probíhajícími dny stále silněji palčivou otázku. Kdo vlastně jsem? Proč jsem tady? Těší to někoho? Má to nějaký smysl? Mám JÁ nějaký důležitý úkol, proč jsem tady, nebo zapadnu do bezejmenného davu a následující století mě přikryjou prachem zapomnění. Raduji se já sama osobně vůbec z toho, že jsem na světě?

Možná moje utrápená dušička už křičela opravdu velmi hlasitě, možná, možná někdo tam nahoře zvedl sluchátko.

Přesně před rokem jsem se doslova potácela ve velmi složité a bolestné osobní situaci. Nic mi nevycházelo, nic se nedařilo, každý vztah, jak manželský, tak ty přátelské přinášely pouze další bolestná zranění a bezesné noci.

Odpověď přišla takovou rychlostí, že smetla všechna trápení, všechny nejistoty tak důkladně, že ještě v této chvíli cítím tu prudkou změnu. Byl to víchr změn, víchr nových poznání, víchr uzdravení, víchr lásky, dobra a štěstí.

Stále žiji svůj obyčejně, neobyčejný život, ale... Už vím. Už vím, kdo jsem, kudy jsem kráčela, kde jsem padala, kde mi naopak byla podávána pomocná ruka. Nádherná jistota tohoto poznání způsobila to, že v mém životě pomyslně nezůstal kámen na kameni.

Všechno mě těší, mám v sobě nevyčerpatelný zdroj energie a radostné naděje. Nic laciného, poctivé poznání, jak to v tom životě chodí a jak se neztratit.

Přeji všem laskavým čtenářům této knihy, aby i ve vašich životech nezůstala jediná klika na petlici, na všechny otázky existují odpovědi,

všechny cesty jsou již pro nás připravené, prosím,
pojďme společně a dovolme, aby do našeho života
vstoupil údiv nad tím, jaká neskonalá krása nás ve
skutečnosti obklopuje.

O ÚPLNÉM ZAČÁTKU

Proč je důležité, aby vám šlápl kůň na nohu

„Jdu jezdit na koni,“ prohlásila jsem jednoho jarního odpoledne. „Cože jdeš?“ opáčil můj vyděšený manžel. „Jdu jezdit na koni, protože si to přeju už dvacet sedm let a děti už mám velké a ty si taky už umíš umíchat vajíčka k večeři, tak co!“ Vysekla jsem rázně svoji obrannou odpověď. A byla to tvrdá a krutá realita a pravda. Uplynulých dvacet sedm let, co jsem vdaná, jsem většinu času trávila pečováním o děťátka, sice dvě roztomilé dcerunky, nicméně již děvenky přes dvacítku, vytvářením rodinného a manželského krbu, což jsou dvě rozdílné fázovací směny, spoluprací s manželem v naší rodinné firmě, což se často jevilo jako bezplatné vyplňování vstupenky na psychiatrii a neustálým „familymanagingem“, jako že péče o kuchyni, úklid, stavba chalupy, zahrady apod. se hlavně týká pouze mě! Byl nejvyšší čas na změnu, která ve mně hlodala již od zimy a nechtěla se jen tak odbýt.

Kůň byl sice postarší exemplář, ale totální lenoch to tedy nebyl. Jitka, moje nová kamarádka a

majitelka koníka se jenom pobaveně dívala na můj marný pokus se na něj vydrápat. Sice jsem od ledna denně cvičila posilovací cviky, ale když nehnete nohou skoro třicet let, dva měsíce cvičení to nevytrhnou. Nakonec mě Jitka na koníka razantně vyhodila a bylo to. Pááni, od mládí jsem se z takové výšky nedívala, bylo to jako neuvěřitelný splněný sen. Celkem v poklidu bez nějakého karambolu jsme objeli louku a byl čas sestoupit dolů. I když nejsem žádný koňojedec, selský rozum mi mohl dát, že seskočit z koně těsně u jeho pravé přední nohy není ten správný způsob vystupování ze zvířete. Koník si elegantně přešlápl a obtisk jeho nohy se důkladně vryl do mého pravého nártu.

„Do prdele,“ napadlo mě v prvním momentu, „určitě mám nohu na padrť.“ No nebylo to tak doslova, ale bez pomalého kulhání jsem se pohybovat nemohla. Ještě, že se raději směju, než brečím, plouhala jsem se k autu a už si představovala manžela a jeho poznámky. A co si myslíte? Jak to dopadlo? Smál se mi a nahlas zadoufal, že už mám jízdy na dalších třicet let dost. Neměla jsem, ale to nebylo v tu chvíli důležité, horší bylo, že jsem druhý den měla jít k zubařce a nebylo mi jasné, do jakých bot narvu svoji oteklou a koňo-obtisklou nohu.

„Ale dobré ráno,“ vítala mě energicky druhý den paní zubařka. „Co se vám proboha stalo?“ „Ále, jenom jsem začala konečně zase jezdit na koni,“ probíhal vstupní rozhovor v zubařské ordinaci. „Sestro, ležr a vy si sedněte tady do křesla,“ zněly útěšné příkazy paní zubařky. „A jak se vůbec máte,“ byl další její dotaz. „No já vám vlastně ani nevím, jak se mám,“ soukala jsem ze sebe popravdě. „Celou věčnost dělám všechno to nejlepší pro manžela, děti, rodinu, firmu, náš dům i chalupu, k tomu venčím psa, mám spoustu společenských a dobrovolných aktivit pro děti a důchodce, všichni jsou spokojeni, chválí si můj servis a moje aktivity, ale já vám nevím, já vůbec nejsem šťastná,“ vypadlo ze mě na zubařském křesle. „Nevím, jestli to trochu není tím, že na půl úvazku ještě k tomu všemu učím na základce na druhém stupni hudebky a to je snad těžší než vycvičit armádu v Kazachstánu, k tomu mě jedna kolegyně ve škole lehce ublížila, asi budu jenom trochu vyčerpaná a unavená,“ dokončila jsem svojí zpověď a rychle si uvědomila, že nejsem u psychologa ani kněze, ale u zubaře. „Mám krizi,“ napadlo mě, ještě pár dní a budu svůj životní příběh vyprávět toaletářce na Pohořelci.

„A co andělé?“ zeptala se opatrně paní zubařka. „Propánakrále,“ blesklo mi hlavou, „bože pomoz, já

se nechci bavit o nějakých nesmyslných andělech, beztak to jsou určitě výmysly.“ „Nooo, nic?“ řekla jsem místo toho alespoň trochu slušně. „A něco by mělo být?“ Snažila jsem se dívat na zubařskou vrtačku a ne paní zubařce do očí. „Ale děvenko moje milovaná,“ řekla téměř mateřsky. „To víte, že by mělo být. Byla jsem teď nedávno v Lucerně, byla tady Lorna ze Skotska, víte?“ Zkoušela moje anděloznalosti. Marně. Vůbec jsem netušila, o koho by mělo jít. „Tak děvenko, vy si musíte koupit alespoň jednu její knihu, přečíst si ji, ať si o tom myslíte, co chcete a uvidíte, jaké věci se začnou okolo vás dít,“ zněl příkaz té laskavé ženy, která pod mojí slupkou dobře viděla, že bolavý zub a nateklá noha jsou úplné maličkosti proti tomu, co mě ve skutečnosti trápí.

„Jsem cvok a blázen,“ letělo mi hlavou, když jsem v knihkupectví dávala ke kase knihu „Andělé, poselství naděje“ od Lorny ze Skotska.

To jsem ještě netušila, že kdyby mi koník nešlápl na nohu, musel by mi asi skočit na hlavu, abych konečně vykročila ze svých naučených, bezpečných, ale bludných kruhů. Naštěstí toto koňo-zubařské dobrodružství stačilo k tomu, abych otevřela první stránky a mohly se začít dít VĚCI.

1. Krok k andělům

**Rozhlédni se kolem sebe, máš nějaký nesplněný
životní sen?**

**Cokoliv tě v této chvíli zdržuje, nech ležet a napiš
si svůj sen tiskacími písmeny na papír**

**Je potřeba, abyste zvedli telefon? Je potřeba dojít
ke svému snu pěšky?**

Udělejte to!

O ZAHRADNICKÉM PITVOŘENÍ

**Jako-že rýpání zahrádky zajímá ty nebeské
potvůrky?**

Za týden od své koně-jezdecké zkušenosti jsem na chalupě otevřela první stránky podle mého soudu lehce pochybné knihy. První kapitoly dobrý, další kapitoly taky nic podivného a ze stránek na mě pouze dýchala zpráva o nekonečné nitce naděje. Naděje o tom, že v životě má smysl každá maličkost, každá sebemenší věc a událost naše nebeské andělstvo zajímá a nečekají na nic jiného než je do svých problémů a potíží neustále zvat a prosit v duchu o pomoc, kdykoliv, prostě neustále.

„Hm, tak aspoň jsem ráda, že to není úplná blbost,“ napadlo mě a položila jsem knihu na noční stolek. Zítra ráno mě čekalo zcela nepopulární rýpání zahrádky, opět jsem byla jezdit na koníkovi a tentokrát mě bolela záda jako střep. Pomalu jsem začala přemýšlet o tom, že účel mého ježdění na koni asi musí být v něčem jiném, zlepšení zdravotního stavu to asi nebude.

Teda, řekla jsem, že mě čekalo rýpání zahrádky, což ale není ten plně správný termín. Již od mého

útlého dětství jsem sice květenu a rostlinstvo milovala, ale z jejich strany se žádná vděčnost nekonala. Každá květina mi do 3dnů bezpečně uschla, plevel na zahrádce mi roste i tam, kde neroste ani zkušeným dendrologům v Průhonickém parku v rámci plevelo-výzkumu, a i ty nejvytrvalejší a nejodolnější trvalky to se mnou vždy zkusily první rok a potom sbalily kufříčky a radši nevyšly ani ze země. Asi aby se nelekly mé květinopéče.

Čili když měla jednou přijet na návštěvu moje mamča, mimochodem velmi zdatná zahradnice, nastartovala jsem rychle našeho oplíka, dojela do OBI, popadla první čtyři největší palmy a podobné květinostromy a rychle je umělecky zapracovala do svého rádobý zámeckého interiéru v domě. „Teda, Haničko, tys mě ale velmi příjemně překvapila,“ užasla moje mamča. „Celý život jsi se jevila tak neschopně a tady máš tak krásné květiny?“ Pár vteřin jsem si užívala tu pochvalu a slávu a potom mi svědomí nedalo, co kdyby se mě mamka třeba zeptala, jak se ty zelené potvory jmenují a přiznala jsem barvu. „Mami, já to o sobě taky nevěděla, tyhle už tady mám 12 hodin, tak jsem úspěšná.“ A bublinka splaskla.

A se zahrádkou na chalupě to bylo to samé. Jahody občas plodily a občas ne. Libeček občas

krásně vyrostl a občas ne. Šnitlík občas měl 100 nožiček a občas nic. Navíc toto zimojaro, kdy do poloviny května byl mráz a sníh a najednou ze dne na den mělo být léto, mi zbývalo jenom pár hodin na předstírání jarního zahrádkářského období. Musela jsem dojít na zahrádku a trochu jí porýpat, nebo by se mnou už určitě nikdy nepromluvila ani slovo a místo občasných jahod a bylinek by po mě házela hlínu a kamení. Horší průšvih byla ta bolavá záda, nebylo mi jasné, když jsem málem lezla po čtyřech, jak tu práci zvládnou.

Nedělní krásné ráno, 6 hodin, slunce nastartované na obloze a já s rýčem na své minipokusné bylinkové zahrádce. Obraz pro surrealisty a naprosté životní pesimisty. Velmi pomalu a opatrně jsem se ohnula, abych vytrhla nějaký plevel, nešlo to, záda bolela ještě víc. Nikdy už nevypátrám, jak se to stalo, ale najednou mi blesklo hlavou, „Andělé, odpusťte mi to, já na vaši každodenní pomoc nevěřím, ale moc, moc prosím, jestli jste tady opravdu se mnou, pomozte mi!“ Ve vteřině jsem se narovнала a... A nebylo mi vůbec NIC. Bolest zad byla pryč! V naprostém šoku jsem rychle rýpala zahrádku, sázela semínka, užívala si něčeho neuvěřitelného.

Za tři čtvrtě hodiny jsem seděla na terase a popíjela svoji nedělní kávičku. „Co tady děláš?“ vyjevilo se rozespale manžel. „Vždyť se nemůžeš ani hnout, co dělají tvoje záda?“ „Nebudeš tomu věřit, nic mi není,“ a dále jsem mu rozechvěle popsala zážitek za poslední půlhodinu, „a nejen, že mě nebolí vůbec nic, ale mám zrýpanou zahrádku a zasetá semínka, tak asi to opravdu byli ti andělé, začala jsem do svého života nenápadně zapracovávat tu andělskou partu.“ „Blbost, to byla určitě jenom sugesce,“ mávl opovržlivě rukou. „Možná,“ opáčila jsem, „ale ať to bylo, co to bylo, zafungovalo to.“ A bylo mi jasné, že jsem vykročila na cestu neuvěřitelných, každodenních dobrodružství.

2. Krok k andělům

I dnes tě jistě čeká alespoň jedna práce, nebo schůzka, do které se ti nechce

Nedělej žádné složité přípravy

Co práce, nebo schůzka vyžaduje? Pouze tvoji přítomnost

Jděte a buďte přítomni, celou svoji myslí, celým svým srdcem

**Za celou dobu řekněte pouze jediné slovo –
DĚKUJI!**

O MUZIKOHRANÍ

A pak že ty grázlíky nikdo ke zpěvu nedonutí

Ještě zcela pod neuvěřitelným zážitkem s bolavými zády jsem kráčela do své poloviční učitelско-hudební práce. I když nejsem si zcela jista, zda předstoupení před divou, vulgární a línou pubertální školní mládež dvakrát v týdnu se dá nazývat prací, správný výraz by možná byl: Přípravný kurz na krocení pološílených lvů ve zkrachovalém cirkuse. Protože kdo zvládne učit hudební výchovy na druhém stupni základní školy, kde hudba jako předmět neexistuje a ředitelstvo a kolegyně vás přehlíží jako pšeničné lány, ten už může a dokáže v životě všechno. Na to dám krk, a kdo někdy učil na základce, ví, o čem mluvím.

Opět to vypadalo na jeden z velmi náročných a skoro beznadějných učitelско-hudebních dnů. Věděla jsem, že ten den budu učit ty náročnější třídy, sedmáky, osmáky, deváťáky, kde inteligence nemá šanci udržet se ani drápkem. „Bože, co já budu s nima dneska dělat,“ zoufala jsem si potichu, neboť hudbou a invencí nenavštívené vedení školy si myslelo, že učit hudbu pubertáky je brnkačka

a nedovolilo mi pořídít ani základní povinné učebnice, o vybavení hudebny ani nebudu mluvit a v podstatě mi nedali ani odpovídající hudební třídu, musela jsem učit ve společenském klubu, kde, přestože to je těžko uvěřitelné, jsem si musela vybojovat židle a lavice pro děti, jelikož dle lehce zatemnělého vedení, přeci stačí, když budou děti sedět na zemi. Což v praxi znamenalo, že se pubertáči váleli, chechtali a házeli po sobě boty a tašky. Po dvouletém vyčerpávajícím boji jsem tedy měla lavice, židle a funkční počítač na stole, to ale bylo vše. Program hodin jsem musela vymýšlet každý týden pro každou třídu zvlášť, neboť, jak již bylo řečeno, bez učebnic nebo nějakých pomocných materiálů se nedá uvařit ani česnečka, natož bramboračka.

V počínajícím zoufalství jsem si vzpomněla na svoji andělskou partu. „Tak andělé moji drazí,“ letělo mi hlavou před začátkem vyučování. „Jestli si myslíte, že rýpání zahrádky byl nějaký úkol, tak omyl, omyl. Dneska mám pro vás lahůdku. Moc prosím, pomozte mi prožít s dětmi smysluplný den, který bude o hudbě, o povídání si, prostě bude to hezké.“ Ještě jsem nedomyslela svoji prosbičku a blikla mi zprávička na mobilu: Jukni se na stránky xy, je tam super hudební ukázka, psal mi dlouholetý

kamarád, zvukař z českého rozhlasu. Klikla jsem na youtubko, úžasná hudební ukázka o tom, jak španělská filharmonie zahrála postupně se všemi nástroji lidem na jednom velikém náměstí Ódu na radost. Hudebníci byli v riflích a košilích a přicházeli po chvilkách, vylézali z obchodů, bank, parků, kanálů a během krátké chvíle byla před užaslým náměstím celá filharmonie, všichni hráli, lidi si s nimi zpívali, no něco nádherného. „To je ono,“ napadlo mě, „já ty grázlíky nejdřív nechám zazpívat Ódu na radost jen tak z not, samozřejmě budou otrávení a vztekli, ale potom jim pustím tuto ukázku a uvidím, co to udělá.“

První hodina hudebky, první třída, šok. Puberťoši nejdřív prskali jako svíčky pod vodovodem, ale už během ukázky se klidnili, dokonce nadšeně tleskali a znovu, tentokrát už bez keců a odporu si Ódu na radost zazpívali. Zazvonilo, nic, nikdo neprchal ze třídy, další potencionální zájemci o hudební vzdělání se tlačili do klubu, bylo narváno, všichni chtěli vidět ukázku, všichni si to potom chtěli zazpívat. Najednou bylo odpoledne, já nebyla skoro vůbec vyčerpaná a unavená, ale co víc, byla jsem šťastná, nadšená a nekonečně vděčná. Seděla jsem ve svém improvizovaném kabinetu – což bylo odkladiště

všeho možného, ale pro mě dobrý, no ne? A cítila jsem hlubokou vděčnost.

Bylo mi jasné, že už dávno vím, ale od této chvíle ještě silněji cítím, že na nic, co mě v životě potká, nejsem sama, a že moji andělo-partu baví vše, do čeho se pouštím a nemají sebemenší problém pomoci mi. Stačí tak málo, jen je do svého problému pozvat. Hoši díky!

3. Krok k andělům

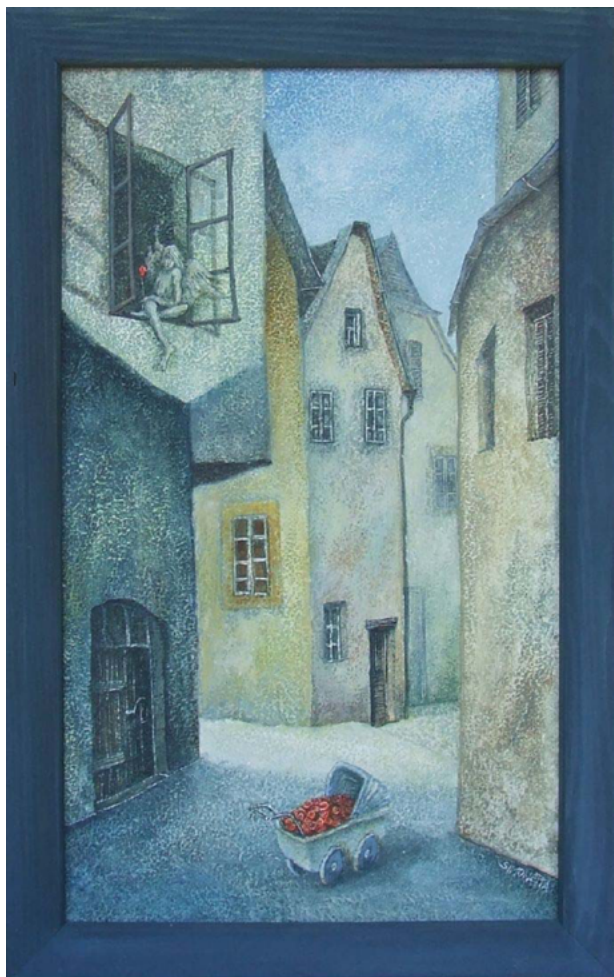
Máš práci, která je velmi náročná, stresující, nebo pro změnu nudná a nenaplňující?

Dnešní den se tato práce změnila

Stačí soustředit se na 5 minut dnešního dne

Privři oči a pouze řekni: „Vidím krásnou příležitost“

Otevři oči: vše je stejné a přitom plné možností na změnu

O ANDĚLSKÉM TELEFONOVÁNÍ

Ono se řekne, zavolej andělům? Ale jak?

Běháte po ulicích, sedíte v autobuse, v tramvaji, ve vlaku, chodíte po lese a kdekoliv potkáme kohokoliv, v devadesáti procentech případů je jisté, že ten člověk bude mít na uchu mobil, bude ho svírat křečovitě jako poslední jistotu jeho života a bude do něj křičet jako o pomoc a o závod.

Zvlášť oblíbené mám hovory ve ztichlém buse po ránu, všichni ještě s polozavřenými víčky prožívají svůj sen a najednou zvuk, co zvuk, šílená melodie, třeba fotbalový pokřik: „Huj, Huj, fuj, fuj.“ I kdybych nechtěla, jsem probuzena a bože pomoz, nejen to, jsem vtažena do následujícího dialogu, který je křičen na celý prostor autobusu. „Haló, Máňo, já tě moc neslyším. Jo to už je lepší. Tak, kdy přiveze Věna ty slepice pro tetu do Slavětína? Jak to, že nevíš, my už tam pro ní máme šest králíků, a kdo to porád má krmit, můj Józka už jim odmítá dávat i tvrdej chleba, kdyby ti zločinci ve vládě tak všechno nezdražovali a ten pitomej Kalousek za to stejně může ze všeho nejvíc. No a teta si přeci ty králíky i slepice přála k narozeninám a ty už sakra měla před

dvěma měsíci, tak, kdy jí ten dárek dáme? To ste pořád říkali, že společnej dárek a teď ste se na to vykašlali, no já vím, že ste byli na dovolený v tom Egyptě a co? Co ta plná inkluzí, šlo to? Taky jste tam každý ráno měli ty voslizlý a gumový vajíčka, který nikdo nechtěl, jenom ty Němci nenacpaní? Cože, já ti zase doprčic nerozumím, už je to lepší, voni se tu tlačej lidi, já jedu ve sto třicet devítce do Lidlu, maj tam prý zlevněnou mrkev, tak koupim Vénoviten jeho chlast a asi ty tři mrkve pro ty pitomý králíky, co mám s havětí dělat, odeesáci pitomý, už je drahý i to mlíko. Jo? Ty seš taky v Lidlu? No tak tam počkej, já tam budu za chvíli.“
Konec.

Pod dojmem těchto hovorů si tak někdy říkám, jestli by mobilní telefony neměly být vydávány na základě malých komunikačních testů, neboť necitlivost toho, co je stále více křičeno do prostoru dosahuje velikosti létacích balónů, takových těch barevných, co létají každou neděli nad Konopištěm.

Takže když budu chtít zavolat ségře, použiji ten nešťastný mobil, ale jak se propána krále přivolávají andělé, tak aby mě slyšeli, aby to mělo úroveň, aby to bylo asi nebesky vznešené, aby to bylo učesané. Ach jo, to jsou starosti, v dnešní přotechnizované době, nikoho se nemůžu na nic zeptat a poprosit

o návod v T-Mobilu asi nepůjde. Tak předně, jsou to tedy bytosti veskrze duchovní a vnímají moje myšlenky, jak mi ukázali v minulých dnech. Dobrá tedy, budu je volat myšlenkama, ale jak? A vlastně jak často? Vzpomněla jsem si na Cyrila Svobodu, býval dlouho ve vládě, ale je to fajn kluk, znám ho celá léta. Ptala jsem se ho nedávno. „Ty Cyrile, jak jsi se dokázal při těch všech tvých povinnostech, ještě teď v pětapadesáti naučit francouzsky tak, že jsi složil státnici? Já se francouzsky učím už tři roky a jsem permanentně u desáté lekce.“ „Hele, dělej to, jak chceš a vymysli si metodu, jakou chceš,“ povídá Cyril, „ale dělej to denně a nesmíš vynechat ani víkendy. To je celé kouzlo.“

Oukej, denně, dobrá budu prosit anděly denně, ale kdy? „Možná by to šlo po mé ranní spartakiádě,“ napadlo mě. Už od ledna jsem po ránu ke všeobecnému rodinnému úžasu a smíchu začala máchat nohama, posilovat břicho a procvičovat kdejaký sval. Rodina se chechtala, pes mě vesele přeskakoval, nestačil se divit, proč mu najednou každé ráno dobrovolně vytvářím překážkovou dráhu na podlaze, no děš. Ale výsledek byl ten, že jsem nejen zhubla, ale zpevnily se mi svaly, a když jsem si vzala sukni, přestala jsem si připadat jako

rosolovatý puding, ale jako kočka, což je v mém lehce předpadesátkovém věku sakra důležité.

Bylo ráno, funěla jsem jako lokomotiva, břicho, kolena, celé nohy a znova. Pes se tentokrát vedle mě natáhl jako žížala a po každém hmitu mi olízl tvář, asi mi dával najevo soucit, chudák. Docvičeno, co teď? Stoupla jsem si, rozevřela ruce do prostoru a v myšlenkách říkala. „Andělé moji milovaní, pojdte mi dnes všichni na pomoc. Pojdte do mého dne, moc prosím, ať zvládnou práci s manželem ve firmě, moc prosím, ať zvládnou práci s dětma, nenechte mě ani okamžik o samotě.“ Najednou mi došlo, že moje komunikace s anděly je na úplně stejné úrovni jako Máňa s králíkama v autobuse. Žádný nebesky vznešený rozhovor přeci není možný právě proto, že jsem člověk a prožívám svoje člověčí starosti. V duchu jsem se omluvila všem Máňám, Venouškům a Pepoušům, které jsem kdy zaslechla telefonovat mobilem.

Takže jsem najednou věděla, že je úplně jedno jakou formou telefonuji andělům, hlavně to musím dělat denně. A nesmím vynechat ani víkendy.

4. Krok k andělům

**Je pro tebe těžké představit si anděla, kterého
můžeš v duchu oslovit?**

Není důležité, zda věříš v existenci andělů

Nastraž pro dnešek svoje uši

Jakákoliv věta pronesená v tvé blízkosti je vzkaz

Naslouchej!

O DĚTSKÉM VZKAZOVÁNÍ

Tady a teď

Až do této chvíle jsem žila v mylném přesvědčení, že žiju svůj život velmi odpovědně na plné obrátky. Dělal jsem si rozpis svých povinností a plánů na měsíc dopředu, na týden, na den, na dopoledne, na odpoledne. Vršila jsem ty papíry jeden přes druhý na svém pracovním stole, neustále je přepisovala, kontrolovala s těmi včerejšími, přeškrtovala, přehazovala důležitosti. Výsledek byl ten, že třeba půl roku jsem neustále psala například – naučit se francouzsky, nebo ušít látkového medvídka. Akorát, že jednou měly tyto úkoly číslo jedna, někdy číslo devět a někdy tam byla poznámka – dodělat příští týden. Sice jsem se tímto stylem posunovala dopředu, ale asi úplně stejně, jako bych si žádné plány nedělala.

Byla jsem zcela ponořená sama do sebe, každému jsem na setkání vyprávěla, jaké těžkosti prožívala, prožívá a bude prožívat naše firma. Co strašného mi zase provedli děti nebo kolegyně ve škole a co mi určitě zase provedou hned zítra. A kdybyste věděli, co práce nás čeká na baráku v Praze

a o předělávkách na chalupě vám radši ani nebudu povídat. To je střecha, tašky, natřít štít, dát nové dlaždičky okolo soklu na baráku, zpevnit sklep, než nám spadne na hlavu, ostříkat mech ze střech, vyměnit plaňky na plotě před domem, postavit plot na zahradě za domem, prostříhat a pokácet stromy v Praze na zahrádce, vyklučit celý obrovský sad na chalupě, zakrýt propadající se kryt do druhého sklepa, uklidit garáž, koupit a instalovat police do zahradní místnosti a tak dále, a tak dále...

Při těchto starostech o své nemovitosti se ale může lehko stát a mně se určitě stalo, že ztratíte tu šipku, ten horizont, co ukazuje dopředu a ne dokola, nazpátek a zase pořád dokola až do otupění. Práce na barákách je věčná, cokoliv opravíme a postavíme a předěláme podle svým představ, naše milovaná děťátka co nejrychleji střelí, prodají, bez jakékoliv známky lítosti a piety. Napříč celou republikou se v každém městečku a každé vesničce prodává spoustu domků a chalup. Co kvůli nim minulé generace vytrpěly, co je to stálo úsilí, než je postavily, vyplatily se navzájem, co životního ublížení tyto domečky přinesly, když je jejich majitelům komunisti sebrali. A najednou? Uběhne pár roků, staří jsou již na hřbitůvku a potomci? Na prodej, to je jediné slovo, které umí vymyslet

a napsat na svůj dědičný dům. Čili je hezké mít tu svoji zříceninku, ale pouze tady a teď. A na tohle poučení jsem nepřišla sama, ale musela ho uslyšet, musela ho být schopná vnímat.

Po krátkém čase svého ranního telefonování směrem andělským jsem si začala všímat, že začínám slyšet věty, které vedle mě a okolo mě pronáší různí lidé, v úplně jiných kontextech. Najednou ty různé věty měly svůj smysl do mé momentální situace, stávaly se vodítkem jak vyřešit co mě třeba právě trápilo, a co je zajímavé, trvá to dodnes. Poprvé jsem si toho všimla na jedné hodině angličtiny, kterou jsem měla ve třídě malých druháčků. Potřebovala jsem jim vysvětlit přítomný průběhový čas v angličtině a tak se jich ptám: „Děti, řekněte mi, co právě teď děláte, ale nemyslím tím, že jste ve škole, chci vědět, co děláte právě teď v této vteřince.“ Chvilku přemýšlely, potom se začaly hlásit a padaly odpovědi. „Já sedím, já mrkám, já se hlásím.“ „Dobře děti a teď vám dám nějaké příklady...“ „Ale co je Martínku, ty se tak usilovně hlásíš, co mi chceš říct?“ ještě jsem vyvolala jednoho malého klučinu. Úplně se zajíkal štěstím, že jsem ho taky vyvolala. „Pan, paní, paní učitelko...“ koktal, „Já jsem vám chtěl říct, že já právě teď ŽIJU.“

Zůstala jsem jako kamenný sloup. Takovou nádherou, všeobjímající a pomáhající větu nemohlo vymyslet dítě, tu mi někdo odněkud vzkazuje. Bylo mi do pláče hlubokou vděčností. Za to, že jsem najednou schopná tyto věty slyšet, vnímat, že je někdo pro mě říká. To je to , co mám a budu každou další vteřinu dělat a s jakou perspektivou budu brát vážně svoje starosti.

A tak jsem najednou věděla, že stačí jenom teď ŽÍT.

5. Krok k andělům

Připadá ti, že malé děti a pubertáči nemohou říkat nic důležitého?

Dnes udělej výjimku

Nemáš ve svém okolí nikoho ve věku 2 – 15 let?

Nevadí, pokud to jde, vyjdi na malou procházku

Pouze se rozhlédni, první dítě, které potkáš, je tvůj posel dobrých zpráv

Naslouchej, i kdyby dítě řeklo jedno, jediné slovo

O PATNÍCÍCH U CESTY

Malý, vteřinový, před-andělský příběh

Je to k neuvěření, ale přestože jsem uvnitř svého nitra člověk velmi bázlivý, ustrašený, nejistý, bez sebevědomí a mající neustále pocit, že by bylo lépe, abych svou přítomností ostatní snad ani neobtěžovala, ocitala a stále se ocitám v pracovních pozicích, které vyžadují nasazení téměř divadelní, spojené s marketingovými řídicími schopnostmi, o jazykových a ostatních znalostech ani nemluvě. A tak už se mi párkrát v životě stalo, že při vyplňování kolonky – předchozí pracovní pozice, mi nestačily předepsané chlívěčky.

Je s podivem že ze žádného zaměstnání mě ovšem nikdy nevyhodili a ve chvílích mého odchodu se sepisovaly petice, abych místo neopouštěla, neboť tohle ještě nezažili. Inu což o to, nezažili, ale co? Trubku, která má schopnosti, znalosti, ale neumí si říci o odpovídající finanční odměnu, a tak po jednom, někdy i dvou letech, kdy manžel opět začal protestovat, že je sice hezké, že jsem ředitelka zeměkoule, ale jeho pomalu přestává bavit mě žít, jsem dala výpověď a stokrát si

říkala, že tentokrát, tentokrát už za pár šupů dělat blbce nikomu nebudu. A po čase se uviděla v další náročné pozici, která mě sice spoustu věcí naučila, ale jak se to mohlo propánakrále stát, měsíční plat byl více než k pláči a i doplňovačky toaletních papírů mě na výplatních páskách hravě předbíhaly. Asi peníze nebudou oblast, kde se mám pohybovat, koneckonců narodila jsem se ve znamení Vodnáře, a ti jsou tvořiví a společenší, ale neuzemníte je ani mlýnským kolem napojeným na kotvu z Titaniku.

Při jednom ze svých pracovních míst jsem se na konci devadesátých let ocitla v Lobkowiczských službách na zámku v Nelahozevsi, krása, historie, muzika, mé nadšení nebralo konce. Tentokrát po třech letech – jaká vytrvalost v mém případě – ovšem nezasáhly finanční důvody, ale manžel, který již sedmým rokem vedl sám naši rodinnou firmičku: “Správa a údržba nemovitostí“ a hošík se mi rozjel a šup, rup, měli jsme najednou okolo stopadesáti zaměstnanců a většina klientů byly zahraniční hotely a ambasády, kde se bez angličtiny, němčiny apod. neobejdete. Bylo mi jasné, co je mojí povinností. Zapojit šedou kůru mozkovou, schlíple připlácnout opojená Lobkowiczká křídla a odkráčet směr manžel a rodinná firma. Následujících třináct let byl balanc na tenkém laně nad vodopády bez

záchranného lana. Občas jsem si odskočila něco vystudovat, občas trucovitě nastupovala na půl úvazku do jiných firem, občas brečela... občas... nekonečný příběh.

Tímto způsobem se mi stalo, že poslední, předcházející dva uplynulé roky jsem zkusila oblast v mém případě ještě nedotčenou, a tou oblastí bylo školství. Teda páni, tématu a látky mám na další tři knihy, neboť jsem tam nenastoupila jako obyčejná uča přírodopisu nebo kreslení, ale jako jednotka SFOR do předmětu hudební výchova na druhém stupni, kde se už tři roky hudební výchova nekonala. Čili reakce dětí: „vole, píčo, krávo, vypadni, my jsme hudebku nikdy neměli a mít nebudeme...“ znělo reálně prostorem od počátku mé přítomnosti. Jak se potom stalo, že tato sbírka unikátů zpívala jako sbor latinsky koledy je téma pro další kapitolu.

Po dvou letech hudebního zušlechťování otupělého národa, kde přísloví: “Co Čech to muzikant“ znělo obzvlášť karikaturně, jsem ovšem cítila, že se pohybuji na hraně svých osobních schopností. Zkrátka, nevěděla jsem jak dál. Zda v tomto bezútešném prostředí vytrvat dále, zda se jít oběsit před prázdninami nebo po nich, neboť představa, že nastoupím třetím rokem na hudební

Saharu, mi stále zněla hlavou celou zimu, dá se říci, ještě v mém před-andělském období. Neboť nástup andělských parťáků se konal na konci měsíce dubna. Ale už v březnu se něco v prostoru nade mnou odehrávalo, co jsem neuměla úplně pojmenovat.

Neumím si to vysvětlit, ale najednou mě napadlo, že bych se měla doštrachat do Lobkowiczského paláce na Pražský hrad a poděkovat Williamovi Lobkowiczovi, za to, že naše firma může pracovat jako technicko-uklízecí služba v jeho paláci. „Jsi blázen?“ napadalo mě: „Ani si na tebe nevzpomene. Je to už třináct let, co jsi u něj dělala.“ Přesto jsem zvedla telefon a u paní sekretářky si objednala schůzku. Světe div se, William si mě dobře pamatoval, schůzku potvrdil. Popadla jsem dárečky a vyrazila. William se se mnou srdečně přivítal, laskavý profesionál, ale fajn šlechtický kluk. Najednou slyším, jak povídá: „Hano, nemohla bys nám pomoci najít někoho na sales? Někoho aktivního, dobře vypadajícího, někoho, někoho, a nemohla bys to být ty?“ Tři vteřiny váhání a nebylo co řešit.

Pár týdnů technických drobností, jako smlouva, podmínky, telefon, visitky a bylo TO. Chodila jsem okolo katedrály do Lobkowiczského paláce vyřizovat potřebné náležitosti a celou dobu si neslušně říkala: